

Svěrákův diktát 2005

Mil__ Blažkov__,

píšeme__ sotva jste odjeli, abychom Vám znovu poděkovali za ten skvělý nápad__ darovat nám dě__ké kolo po Vašem Davídkov__. Honzík se hned ráno rozhodl, že se stane c__klistou, a kdo to jako učitel jízdy odnesl__ byl náš děda. Musel s ním běhat po návs__ od hospody __ __ípy, kterou znáte__ až k lípě a __pět. Po několika r__skantních jízdách už samozřej__ě nemohl popadnout dech a s__pal__ ať kluk zabrzdí a __leze. Honzík však nechal dědu daleko za sebou a k údivu všech __ihočechů__ kteří tu obraceli seno, šlapal dál. Svou první samostatnou jízdu na b__cyklu ukončil nárazem do vrat ze s__nilých, nedbale __b__tých prken. A představte si__ co řekl panu Málkovi__ který se divil, kdo se mu to vlámal do stodol__: „__míš jezdit na kole?“ __koprněl__ Málek řekl__ že umí__ a na to náš novopečený velociped__sta odpověděl: „Já taky.“ Předchozí řádky jsou r__zí pravda__ nic není vym__šleno!

Vaši Zdeněk a Marie Směl__